

**Ο «ΓΑΜΟΣ» ΝΕΟ-ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ
ΚΑΙ ΝΕΟ-ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ
«ΤΑΡΑΚΟΥΝΑΕΙ» ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ**

Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ έχει πολλή προσεγγίση: νίκη της Αριστεράς, νίκη των αντιμνημονιακών δυνάμεων, νίκη του λαού, νίκη της ευρωσυγκρουσιακής στάσης. Το ίδιο ισχύει και για τους λόγους αυτής της «νίκης»: πείστηκε ο λαός ή απλώς θεωρεί ότι δεν είχε τίποτα παραπάνω να χάσει; Μήπως το οραματικό στοιχείο των ακατάσχετων –και εν πολλοίς– φαντασιακών υποσχέσεων δημιουργεί το «παραμύθι» που θέλαμε όλοι να ακούσουμε; Στο διά ταύτα, η νέα ελληνική κυβέρνηση δημιουργεί κάποια νέα δεδομένα: η λογική αμφισβητείται, η (γερμανική) λιτότητα δεν θεωρείται μονόδρομος και το ευρωπαϊκό μονοπάτι περνά μέσα από την έννοια του επαναπροσδιορισμού.

του Γιώργου Αλοίμονου
giorgosalimonos@gmail.com

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEL ήδη έχει προκαλέσει αντιδράσεις. Όλοι πλν της εφημερίδας «Guardian» –της «Αυγής» του Ηνωμένου Βασιλείου– κάνουν λόγο για μια περίεργη συμμαχία αριστερών, λαϊκιστών και ακροδεξιών ευρωφοβικών. Στον αντίποδα, σημαντικό στοιχείο αποτελεί η πρώτη κυβέρνηση της ΕΕ που δεν φορά γραβάτες, η κυβέρνηση στην οποία ο μέσος όρος ηλικίας είναι κάτω των 50, με τον πρωθυπουργό να είναι μόλις 41 ετών.

Το 2015 είναι χρονιά εκλογών στην Ευρώπη και η νοτιοανατολική Μεσόγειο Τουρκία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισπανία είναι μόνο μερικές από τις χώρες που θα έχουν εκλογικές αναμετρήσεις μέσα στο 2015.

Ενδιαφέρον για τις τουρκικές εκλογές

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την Ελλάδα έχουν οι βουλευτικές εκλογές της Τουρκίας, που θα διεξαχθούν στις 15 Ιουνίου. Εκεί, το μόνο που έχει ενδιαφέρον δεν είναι το αποτέλεσμα –μονόπρακτο για τον «σουλιτάνο»–, αλλά το πώς θα τεθούν οι ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Διακύβευμα αποτελεί η συνταγματική αναθεώρηση για να ενισχυθούν, μεταξύ άλλων, οι εξουσίες του Προέδρου. Στόχος είναι το κόμμα του να συγκεντρώσει τα 2/3 των εδρών της Μεγάλης Τουρκικής Εθνοσυνέλευσης, κάτι όχι και τόσο εφικτό σύμφωνα με τα νέα –κοινωνικά– δεδομένα.

Κάλπες θα σπθούν και στο Ισραήλ στις 17 Μαρτίου, χωρίς να αναμένονται εκπλήξεις. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η συμμετοχή των ANEL δεν βοηθάει τις ελληνο-ισραηλινές σχέσεις.

Εκλογές θα διεξαχθούν και στην Αίγυπτο στο τέλος Μαρτίου. Το ημι-δημοκρατικό μετα-στρατιωτικό καθεστώς έχει συμπράξει στη σημαντική τριμερή συμφωνία με Ελλάδα και Κύπρο και αποτελεί – με τα τωρινά δεδομένα– βασικό άξονα πίεσης έναντι της τουρκικής αδιαλλαξίας όσον αφορά το Κυπριακό.

Η συντηρητική κυβέρνηση Κάμερον βρίσκεται σε περίοδο αποδρομής. Πρακτικά και πολιτικά. Η συμμαχία με τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες –κάτι σαν τη ΔΗΜΑΡ, αλλά με σοβαρότερες θέσεις– φαίνεται να ολοκληρώνει τον κύκλο της, ενώ βασική θεματική στην ατζέντα των εκλογών, που θα διεξαχθούν

**Νέα, αριστερή (;)
κυβέρνηση μόνη ψάχνει**

τον Μάιο, είναι ο ευρω-αρνητισμός και το μεταναστευτικό. Με τις τελευταίες νίκες των ακροδεξιών ευρω-αρνητών του κ. Φάρατζ –η βρετανική εκδοχή των ANEL, λίγο ακροδεξιά, λίγο ευρωσκεπτικισμός με πολύ λαϊκισμό–, το Συντηρητικό Κόμμα μάλλον θα υποστεί συντριβή και οι Εργατικοί μοιάζουν να μην μπορούν και να μη θέλουν να νικήσουν. Το σίγουρο είναι ότι κανείς δεν είναι διατεθειμένος να υπερασπιστεί την ευρωπαϊκή πορεία της Βρετανίας, όπως έκανε ο Τόνι Μπλερ.

**Ισπανία: Το δεύτερο πείραμα
νεο-Αριστεράς στην εξουσία**

Στην Ισπανία, μία από τις μεγάλες ασθeneis της ΕΕ, υπάρχουν οι Podemos. Το κόμμα που προέκυψε από το κίνημα των

πλατειών κρατάει σημειώσεις για την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ. Ο επικεφαλής του Podemos, Πάμπλο Ιγκλέσιας, θέλει να γίνει Αλέξης Τσίπρας. Το κόμμα παρουσιάζει έντονες διακυμάνσεις στις δημοσκοπήσεις, αλλά απειλεί σαφώς τους «κουρασμένους» και πνιγμένους στα σκάνδαλα Συντηρητικούς. Τα πολιτικά στελέχη του Podemos, όμως, γνωρίζουν ότι οι δυσκολίες, οι επιτυχίες, αλλά και τα πιθανά λάθη του ΣΥΡΙΖΑ επηρεάζουν και τον δικό τους δρόμο προς την εξουσία.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό και ιλαρό περιβάλλον, η νέα ελληνική συγκυβέρνηση καλείται να αντέξει. Βασικός εχθρός της οι νευρώσεις που αποτέλεσαν «εισιτήριο» για την εξουσία: Το ευρώ, το μνημόνιο, η ΕΕ, η γερμανική πολιτική, η ρευστότητα και το χρέος. Ήδη, ο νέος πρωθυπουργός έδειξε ότι επιλέγει τη σύγκρουση και «μάλωσε» την ΕΕ που έβγαλε ανακοίνωση χωρίς να τον συμβουλευτεί. Εκεί είχε δίκιο.

Οι Γερμανοί επιμένουν στον μονόδρομο της λιτότητας με τρόπο συγκεκριμένο, περιοριστικό και τιμωρητικό. Επιμένουν για τις δεσμεύσεις που έχει λάβει η χώρα και για τις υποχρεώσεις που έχουμε αποδεχτεί. Και εδώ έχουν δίκιο.

Όμως, δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι, πέρα από τις συμφωνίες, τίθεται θέμα της απόλυτης νομιμότητας που είναι η δημοκρατική διαδικασία. Αυτοί βάζουν χρήματα για να δημιουργούν καταναλωτές και άρα οφείλουν να «ρίξουν νερό στο κρασί τους».

Το αποτέλεσμα των εκλογών στην Ελλάδα φαίνεται ότι έθεσε νέα –επικίνδυνα– δεδομένα, που για να μην «τινάξουν» την ΕΕ στον αέρα απαιτούν συμβιβασμούς. Ο Αλέξης Τσίπρας πρέπει να στρογγυλέψει τις θέσεις του, η Γερμανία να κάνει ένα βήμα πίσω και η ΕΕ να κατανοήσει ότι ο Έλληνας έχει χάσει τόσα που πλέον είναι πρόθυμος να καταστραφεί με μία ψευδαισθησι «πρωισμού». Άλλωστε, σε ποια ταινία επιστημονικής φαντασίας θα μπορούσε να δει τους κ.κ. Τσίπρα, Καμμένο, Νικολόπουλο και Κουίκ μέλη της ίδιας κυβέρνησης; Σε κάποια που ακόμα δεν έχει –καν– γραφεί το σενάριο. Με τίτλο «Η Αριστερά στην κυβέρνηση, οι ψεκασμένοι στην εξουσία».